La presó del rei de França

Autor: Sergi Turiella
Data de publicació: 10-07-2020

En Sergi Turiella ha expressat en el seu blog 'Els ponts de Sant Boi' les impressions que li ha provocat la lectura del darrer llibre d'En Jordi Bilbeny: 'Carles I sense censura'.

Quan de jove escoltava la cançó de la Companyia Elèctrica Dharma titulada “La Presó del Rei de França”, pensava que era una composició moderna, de tanta força i empenta que tenia. Finalment em vaig adonar que el que la Dharma havia fet havia estat una magnífica versió moderna d'una cançó antiga. La Dharma va saber fer una excel·lent actualització d'aquesta cançó, un bon “aggiornamento”, com se sol dir. Jo la confonia de vegades amb la Presó de Lleida, de to més melangiós i trist.

Ara bé: la veritat és que no he estat capaç d’entendre el significat de la tonada de la Presó del Rei de França fins ara, força anys després., ara que he llegit el llibre “Carles I Sense Censura” d'En Jordi Bilbeny, editat per Librooks aquest 2020. Per mi, el millor títol del llibre hauria estat La Presó del Rei de França.

L'enorme passa d'epidèmia d’enguany i les campanyes públiques desautoritzant els treballs de l’autor i de la gent aplegada al voltant de l‘Institut de Nova Història (INH) es noten una mica en la present edició del llibre. Sembla com si En Bilbeny l’hagués escrit amb una mica de precipitació, però certament sense encabir-hi cap dada falsa pel mig. En Bilbeny escriu a raig i el devessall de dades i contradades arriba a marejar. De tot plegat, ens adonem que la manipulació dels documents històrics arriba a provocar vertigen. Ens adonem com la base en què es fonamenta la nostra història trontolla sota els nostres peus. És a dir, trontollen tant com la nostra creença en el discurs oficial de la història.

Diuen que el mètode d’En Jordi Bilbeny i companyia no és gaire científic, però cal fer veure als qui el critiquen que si podem deduir d'uns documents bàsics una teoria o marc general, de baix cap a dalt, també podem fer aquesta deducció des de dalt cap a baix. Per poder trobar la veritat, penso que també la podem trobar partint del context general tot posant el focus cap a la realitat de sota per il·luminar-la tal com ens ho recomana en Francesc Pujols en els seus

escrits, com és ara en el Pròleg a la Matemàtica de la Història. O com qualsevol lingüista sap: que pel context de la frase i de la llengua arribem a trobar el significat concret de les paraules.

Potser alguns canvis de noms que trobem al llibre podrien estar justificats per motius de secret militar, importants al seu dia. Però no pas posteriorment, no pas al cap dels anys i segles. Això ens demostra la perversió que hi ha al darrera: la importància de l'apogeu del regne de València als segles XV i XVI dintre dels regnes de la Corona Aragonesa, i, més enllà, dintre de tot l'Imperi; la ruta de navegació i del trasllat del rei de França fins a Alacant, passant per Barcelona, Tarragona, València, etc… tot això es una demostració del poder d'aquell regne, que estava en el seu màxim esplendor. Què va passar al regne de València? Doncs que la censura secular va fer com els ocells en el conte del "Petit polzet": les molles de pa que va deixar per retrobar el seu camí se les van anar menjant. Això ha provocat que molts dels historiadors oficials es perdin enmig d'una mar de documents alterats i fragmentats a consciència. No saben trobar el camí de la veritat, ni el de casa seva, i són ells qui ens guien enmig de la foscor del laberint! ¿Potser no entenen, per exemple, per què els borbons a inicis del segle XVIII van socarrar de dalt a baix Xàtiva sense tenir en compte que existia una revenja per haver-hi tancat Francesc I dos segles abans?

Què us he de dir? En Bilbeny arriba a volar molt amunt. A volar per damunt d'aquestes muntanyes. Podria ser comparat amb l'alegria que devia sentir l'Emperador Carles I mateix quan va capturar Francesc I, rei de França, i cosí seu, no ho oblidem. Així, l'àguila d'En Jordi Bilbeny ha capturat la veritat històrica dels segles XV i XVI. Però com tota àguila, no sempre pot capturar les seves preses. No sempre caçarà tot el que és gras. Amb tot, no pas per aquest motiu perdrà la seva majestat. L'historiador i l'INH volen alt. Han gosat capturar el rei gal, i ara senyoregen en els cels de la Història, no només en la catalana, sinó en la general. Volen per sobre de la historiografia francesa, que fins ara ha predominat.

Nosaltres, els catalans, estem trobant el camí de retorn a casa, i ja sabem com al final el "Petit polzet" guanya. Escoltem ara mateix la cançó de la Presó del Rei de França, i gaudim-ne. Però ens queda molta feina a fer, i encara ens cal trobar més claus per obrir tots els panys, sigui la de la Presó de Lleida, i fins i tot, la de Nàpols. Això no obstant, tornem a cantar amb joia, que anem endavant!

Sergi Turiella
Els Ponts de Sant Boi
Publicat el 8 de juliol del 2020
http://sturiella.blogspot.com/2020/07/la-preso-del-rei-de-franca.html?m=1
https://blocs.mesvilaweb.cat/santboi/?p=267452